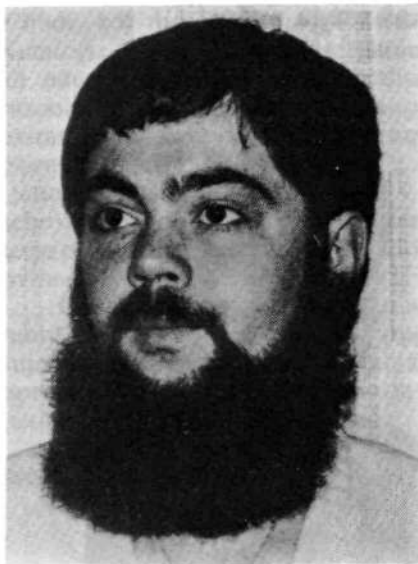

David
Terčon

Pandemonij

DUET ZA OVCO IN KOZOROGA

Pastirjev zajtrk se je bil tokrat ohladil... Blatna ovca je porinila radovedno glavo skozi priprta vrata in dvakrat neurejeno zameketala v večerno izbo. Kruljav zvok ni zmotil mrčesa, ki je bezljal nad polno skledo. V kotu pod zamreženim oknom si je kozorog oblizoval razmesarjeno stegno. Iz nozdrvi se mu je plazil rumenkast dim in se v spirali dvigal

pod črviv strop. Ovca je skočila na stol in pohlastala postani zajtrk. Njen krohota je planil v kozorogove odsotne oči, švignil skozi somrak in se zaril v pastirjevo smrdečo žimnico.

OSAMLJENI JEZDEC

Na enem od svojih sprehodov sem naletel na ozko, globoko brezno. Njegov rob, svareče obdan z zališajenim skalovjem, sem izbral za tempelj. Vsako jutro, še preden se spoprimem s svojimi kaktusi, se odpravim tja: sedem tik nad prepad in klepetam z ozvezdji, ki, vedno nova in neraziskana, tiho škropijo z dna. Globina se spretno igra z mojima lenima uhljema in skozi podplate čutim, kako mi krade pohoštvo iz stanovanja. Kdaj pa kdaj mi izpod nohta vanjo pade tudi kakšna že skorajda pozabljena lovska trofeja. Nekaj kapljicam krvi, ki jih pri tem, ne da bi me bolelo, izgubim, dovolim, da se posušijo na največjem lišaju.

VEČERNA TIŠINA

Končno se mu je uresničila goreča želja: v ponosni hoji je pregledoval dolge, ravne vrste vojakov. Srepa je zrl v njihova iztegnjena telesa in pohlepno pil podobe njihovih obrazov. Hladen veter, ki se je pripodil po bregu navzdol, je zvrtnil suho listje in lase negibnih bojevnikov. V sosednjem mestu so na tovarnjak pravkar začeli natovarjati črne vreče za zavijanje trupel. Pregledovalec se je zakrohotal in na zadnjega mladeniča vrgel pest sadnih bonbonov. Kuhar si je prižgal novo cigareto.

ŠE EN KORAK

Goslarjeva noga je pred vhodom v ogromno razsvetljeno dvorano za hip zatrepetala. Nestrpno si je popravil velik srebrn prstan na desnem prstancu in pobožal škatlo z instrumentom. Krokar v levem ušesu je zahreščal škodoločljivo hihitanje. Glasbenik je umazanega ptiča preklel in popljuval – a zlatnik se je kljub temu zvonko skotalil skozi rešetke v odtočni kanal in vezalke so nemočno obvisle v novih luknjah. Svetloba iz dvorane se je skozi špranjo pod vrati še isti hip priplazila prav do njih! Še isti hip... Noga je spet trznila. Bo to res zadnji korak?

ŠAH MAT

Črni labod se je na pol za šalo na pol zares skremžil v ogledalo in se popraskal pod pazduho. Tri dni in tri noči se je umival in drgnil z milom, tri dni in tri noči je počival v sveže opranih in nadišavljenih rjuhah, tri dni in tri noči se je izogibal hladilniku in televizorju – pa ni prav nič pomagalo... Vhodna vrata se še vedno niso odprla in okna so ostala umazana in na kozarcih ni bilo prstnih odtisov! Je le ogledalo... Črni labod je skomignil s krili in na pol zares na pol za šalo podoba v ogledalu spremenil v pačenje pijane opice.

PRVO DEJANJE

Že predavnimi, davnimi leti si je za devetimi gorami in devetimi vodami izdelal načrt življenja v treh dejanjih. Včeraj – prvo dejanje se je komajda prevesilo v razplet – pa je nenadoma začutil, da ga nekaj trga nekje med jetri in križem. Hitro je legel v posteljo, si dal prinesiti vročega mleka z medom, za začetek vzel le en aspirin, ukazal popoln mir in da ga nihče ne moti. Zaprl je polkna, pogasil luči. In sedaj kot ribič skrčen pod odejo preži na nevarnosti, ki naj bi prišle mimo. Tema. Tišina. Znojne kapljice. Nemir. Tišina....

JUTRANJA KARAVANA

V prvi jati so potovale v posrane plenice zavite jablane. V drugi jati so bili tudi pravkar izkoten biki s tekaškimi copatami, zapičenimi v hrbet. Tretja jata je lebdela daleč zadaj: pred njo je med ponorelimi zavesljaji v skifu bruhal svečenik z iztrganim drobovjem, sredi nje pa so kaktusi pravkar začeli pripravljati zadnjo večerjo. Povsod drugod se je dalo otipati le kupčke zmrznjenega dima. Od nekod se je slišalo zvonjenje...

VEČNI DVOBOJ

Pa čeprav boš jokala še ves mesec, te ne bom tolažil! Ne! Vse dokler ti iz oči ne skočijo podgane... Spal sem z njimi, to noč... Na tisoče se jih je zgrnilo okrog mene: švigale so po mojem otožnem telesu, se zaupljivo drgnile obenj, ga prismuknjeno grizljale. Vrgel sem ti rokavico! Topli so bili njihovi kožuščki; kot bi skozi cedilo zdrsel v previdno skrito podzemlje... je eksplodiralo sonce v spet naspane možgane, v spočite galeje... Zato kar tuli in se meči ob tla, beračica! Požri rokavico!

IDILA KRVAVEGA DEŽJA

... in ko med curki neprijaznega dežja opazimo tudi kaplje krvi, odvržemo dežnike in snamemo pokrivala z glav in na stečaj odpremo okna in zarijemo obraze v najbližje blato! V devetinšestdesetih nadstropjih pa kljub temu zalivajo rože!

POLNOČNA IDILA

Videl sem: na jelenovo rogovje naboden je izdihnil odojek... Opolnoči je bil s svojimi globokimi vijoličastimi zrkli zarezal morilcu v lakomno dušo, nagubal gobček... in obmiroval. Ura v mestnem stolpu je hotela zapeti o pozni nočni uri – a njen mehanizem je obstal v hladnem, begajočem krču; obstrmela je v mlado kri. Zdelo se je bilo, kot da bi jutro že prihajalo...